



14. szám.
 April. 4-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jul. 3 frt., és három óra
 jan.—mart. 1 frt. 50 kr. — Előfizethető minden postahivatalnál és könyvtárbanál. —
 Kiadó hivatal: Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XIII. kötet.

HOGY VAGY?

Hogy vagy? hogy vagy? kérdi sok rossz barát tőlem,
 Kik a desperáltat nézik ki belőlem.
 Ezeknek nevetve, büszkén odavágom:
 Fölségesen, dicsőn! egyetlen barátom!

A kertek alján a plébános jön szembe,
 S épen Garibaldi forog az eszembe';
 Hogy vagyok? — Nagyon jól. Csak az bánt hiába' —
 Hogy vissza nem kapta birtokit a pápa.

Bús vagyok. Szeretnék Dunába ugrani,
 S ki jön ott előmbe? szeretőm, a Mari.
 Hogy vagy? kérdi tőlem. Azonnal felelem:
 Hogy már alig bírja az üdvöt kebelem.

Vállamra üt a gróf. Hogy van? kérdi mingyár',
 De ő igen kegyes: feleletet nem vár;
 Referálja sebtben: mit mond az, mit mond ez,
 Milyen kedves leány ez és ez a kontesz.

Egy jó barátommal találkozom végül.
 Hogy vagyok? kérdezi igazán szívéből,
 Ez előtt azután kebelem kitárul,
 S bevallom őszintén: vagyok én kutyául!

K-l J-s.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELEI MINDENVÁRÓ ÁDÁMHOZ.

Tekintedezs barátom uram!

Tehat kibíkiültik magukat! Kik bíkiültik ki magukat? Szeretne tunyi ugyi? Talan bizony dilamerikai rabszolgatartotok bíkiültik ki íszaki rabszolgaelszabaditokal! — Nem talalta; közeleb van. — Talan bizony Napoleon kibíkiülte Mexicoval? — Ez se talalta. Míg közeleb van. — Talan tan netalan Garibaldi bíkiülte magát az Antonyelivel? — Nem az a; hanem mas. Vagy talan muszka bíkiülte ki lengyellel? — No csak az mind kevés. — Avagy talan Hugo Victor bíkiülte ki Napoleonnal? — Nem od van. — Vagy talan porosz junkerek megbíkiültek liberalisokal? — Míg anal is közeleb van. — Talalja no! „Donau-Zeitung“ is az „A Hon“? — Mar pedzi! De míg sem az. De közel jar hoza.

Hanem azír míg se találja ki, ha csak meg nem mondok. . . Kibíkiülte magát Pesti Hirnyök a Bolond Miskaval! Borulta nyakaba; mult keddi számaba, fogata baratsagaba. Megtete Mihaly-nak, nevezte okosnak; Miska purificalta magát előte tökiletesen, s nem volna Janos, hanem igazi török, ha a szive meg nem eset volna rajta. Most mar ük boldogok. Iljenek szerencsisen. Mert megmondja Iras: „sokal nagyob öröm megvan Hirnyökben egy Bolond Miskan, a ki okosan beszél; hogy sem mint szaz Idök Tanujan, a ki soha viczet nem mondot.“

Aldas, bíkesíg!

Alazatos szolgálja

Tallerosy Zebulon.

U J G E N R E Ü K A P A C Z I T Á C Z I Ó.

Uraim!

Legelőször is abban egyezzünk meg, hogy minden magánügyünket nyilvánosan fogjuk elintézni, mert ez tökéletesen ellensulyozni fogja azt, hogy a nyilvános ügyek megint magánuton intézettek el. Másodsor azttartsuk zsinórmértékül, hogy mindig legilledemesebben beszéljünk egymással. Például ha valakinek azt akarjuk mondani, hogy „leszurni való marha!“ azt így kell kifejezni: „a tisztelt ur azon kérők osztályához tartozik, a kiknek egy kis trokározás még egészségükre válik.“ Ez egészen finom. Ha valakinek azt akarjuk mondani hogy „gazember“ azt így adjuk tudtára: „a tisztelt ur oly cimre érdemes, mely növényi és állati alkatrészekből van összeállitva, anélkül, hogy a zoophiták közé tartoznék.“ — A kinek ez nem tetszik; azt én ugy ütöm pofon, hogy. . . .

Mondja ki minden ember szabadon a néze-

teit a legnagyobb emberekrül ugy, mint a legkisebbrül; meglehet, hogy egyikünk nincs abban a véleményben; a miben a másikunk, de az épen a jó; innen támadnak az üdvös eszmeckerék; meglehet hogy én kapaczitálok mást, de az is meglehet, hogy engem kapaczitálhat más, s akkor én azt ugy ütöm pofon, hogy. . . .!

Vannak emberek, a kik a leghosszabb vezérczikkeket is elolvassák; azok igen derék emberek, vannak azonban olyanok is, a kik az orrukat félrefintoritják. Az ilyeneket én ugy ütöm pofon, hogy. . . .!

Vannak pedig olyan emberek is, a kik nemcsak a vezérczikkeket, de még a hirdetményeket is elolvassák — de a kik azért se a lapra nem praenumerálnak, se hirdetményeket nem inseráltatnak; — az ilyeneket én ugy ütöm pofon, hogy. . . .!

KÉRÖDZÉS A TUDOMÁNY SZALMÁJÁN.

Legközelebb egy tudós konstatározta, hogy a mai nyelvtudomány bliktri, játék, műkedvelészet; mai napság írók és tudósok semmit sem tudnak; az ikes igéket és a „nak-nek“-et rosszul használják azon régi nyelvemlékekkel szemben, melyek a poros codexekből mosolyognak felénk. Értekező szerint mindenben a régihez kellene visszatérnünk s hogy ez eszközölhető legyen, ily irányban nyelvtudományi pályázatot hirdetniünk, még pedig olyan módon, mint a futtatásnál és agarászó versenynél szokás. Pályázhat a 80 aranyra minden ember; de ha a fölödött kérdést meg nem oldja, megduplázza a 80 aranyat; azt elfeledte értekező ur megmondani, mennyi a tét és mennyi a bánatpénz? az, a ki idejekorán *visszalépik*, szintén duplázni kénytelen e vagy megelégszik a tud. Akademia, ha betételét elveszti?

Egyelőre jóindulatunkat és ügyekezetiünket bizonyítandók, rövidke elbeszélést írunk ide oly modorban, mint a nyelvtudományi steeplicheaset indítványozó tudós ur kívánja.

* * *

Csillagot rugat!

Bizonys kis városban jótékony czélu műkedvelői szinielőadás rendeztetett. Játék estején sürgött forgott javában a személyzet, s e nagy sürgölődésben a delejzőségéről hirült S. Andor szagos olaj helyett borszeszszel kente be haját, ekkor neki áll a fodrász a tüzes vassal hogy azt felgöndörítse, de egyszerre lobot vetett a fő s az egész haj perc alatt lepörkölődött.

— Uram segits! — kiáltá a szinte sóbálványnya vált frizör — hisz az Andor ur feje *magnétizált csillagot rugat!*

A közellevők ijedtükben tüzvész esetére készen tartott cseber vizet zuhintottak nyaka közé a lángok mártyrának, ugy hogy a szerelmes szerepet játszó művésznek nemcsak szive, de rémület okozta melegét is mind kiprizniczelték, s a finom krágli meg forhemetli csurom viz lett a fehér nadrággal egyetemben.

Csaknem jelenése következett már a kárvallottnak, s sebtiben más costümbe bujt, de a mentő segély, a paróka, a főfő requisitum hiányzott.

Michael de Karachon latia vala, hogi kedues feleságia eszen tiluot gimiltsovol, nöm akaria vala argatni bunet.

Eleo vöt fegivert, belépik szobáá, holott asszoni állat eszen, iszon is vetkez nagy buneseegben.

Nöm bulscat, nöm kegigget nekije; asszon nec halalnec halaláál köle háálni.

Uimaggomuk segin lelkiert!

Vagy talán ez a másik kidolgozás későbbi kor szerint.

Karachon Michal látja vala, hogy szerelmes oldalbordája eszen az tiltott gyümölcsből s nem akari megbocsáttani büinit.

Elöveszik az fegyvert, belépik az szobájában, holott az oldalborda eszen iszon és vetkez nagy bünösségbe.

Nem bocsátik, nem kegyelmezik neki, az bünös asszonyi állatnak halálnak halálával köll meghalnia.

Imadkozzunk az szegény lelkéért!

Gyárfás.

Végre megérkezik lovas telegrafon Hugli uram, üzletében régideje gazdája után sohajtozó egyetlen árva vendéghajjal; gáncoskodni sem volt idő talányos szine fölött, hanem csak fejére nyomták a jámbornak, ki az égés fájdalmaitól sziszegve, szorongó szívvel lépett ki a mediumra s tapsvihar közt végzé be szerepét. Azóta borotvált fején mindig az előadás estejéni *megifjító bécsi parókát viseli.*

. . . Igy találta fel Andor ur a kopaszág defec-tusa elleni arcanumot.

Eredeti fordítás.

Verlegene Waare. — Zavarban levő kelme. Rosszul van fordítva ámbár, de egy kis kommentárta mégis ád alkalmat: t. i. elég kelme van, mely zavarba jönne ha érezné, (kivált a honi) hogy honleány — nak magát tartó — urnője által francia szabásban viseltetik.

Milyenek a sétapálczák.

1860.



A lengyeleknek ukázilag megtiltatik szokatlan alaku sétapálczákat viselni, például: fokosokat, buzogányokat, vaslólábákat, ólomgombos spanyolnádákat : stb.

Kozák. Irgalmatlanul elekezálja az ukáz ellen vétő sétabotkót.

1860.



Kozák. Ide azzal a bottal.

Lengyel. Hisz ez nem bot, csak pálcza.

Kozák. Pálcza, — nem pálcza; mindegy. Ide vele. Marsch az áristomba.

1863.



Leengyel. (Kaszával.)
Hát ez elég jó sétapálcza lesz-e, mi?!

1862.



Kozák. Mégis pálczával jártok?
Leengyel. Hiszen kérem, ez már csak pálczikó, akkora
mint egy plajbász. Még ez sem jó?
Kozák. Ez sem jó. Ide vele.

Virágposta.

Megifjult a nap sugára,
Ifju tüzzel osztogatja
A világra melegét.
És fölszíja forró csókja
A föld téli szemedőjét,
A folyók bilincseit,
A havat s a jégfödélt.
Forró csókján megfogamzik
Százszernyi szép virág
A tavasznak kebelén.
S a tavasz virágival
Erlőt, völgyeket behímez.
Szép virágot, új virágot
Szedegetni kosarába,
Rópa néni is kimén.
S összejárva a mezőket,
Összeszedve sok virágot,
Haza indul és legottan
Szélyelküldi gyermekinek,
Szélyelküldi illetéknép :
Téged illet az elsőség
Téged kedves gyermekem
Édes, drága Gallikám.
Messze földről hoztam egy
Pompás sokszínű virágot.
Néked szántam ezt, fiam!
A neve : cameleon.
Jól vigyázz rá, életedben
Jó vezéred lehet ez.
Mostan rád jön a sor édes
Szívszerette Brittinám.
Messze messze, nagy hegyek közt
Leltem én ezt a virágot.
Vérfünek híjják. Előtte
Titkos závarok kinyílnak.
— Nem megvetendő sajtáság! —
Küldnék a cameleonból
Néked is, de elfogyott.
Russo fiam küldök én
Pár virágot néked is
Egy pár rózsát! jól vigyázz
Gyönyörűen illatoz,
De ha bántod szúrni is tud
— Épen mint alattvalóid. —
Hát téged hogy hagynálak ki?
Dehogy hagylak Táliám!
Égverő csernek tövéről
Hoztam én a mit te kapsz
Ezt a gyönyörű folyondárt.
Tégy úgy, mint e gyöngé repkény.
Izmos esert ölelj körül!
S bátran nézed árnyiban
A viharnak rombolását.
Pólim! Pólim! ime téged
Szinte elfeledtelek,

Pedig én számodra is
Szedegettem szép virágot
Egy felséges örökzöldet.
Sok vihar ment át ezen
S mégis zöldül télbe', nyárba'.
— Tőle jó példát vehetsz.
Itt van még egy ezerjófű
Sebeidre gyógyszerül. —

Boldog Talan.

Egy megholt gépész referálta.

A Promontornál elsülyedt „Kübek“ gőzhajóval a lapok igen sokat foglalkoztak. A fővárosi lapok némelyikében oly körülményesen volt a baleset és a gépész hanyagsága leírva hogy abban kételkedni is alig lehet.

Csak azt nem irták meg, hogy vajjon ki referálta nekik oly bizonyossággal azt a mi lenn a gépnél történt, már tudnillik azt, hogy a gépész a biztonsági szelepre egy fütőt ráültetett, nehogy a gőz ott jöjön ki, s mégis a gépészt úgy mint a fütőt a másvilágra pattantotta.

Természetesen csak úgy lehetséges, ha a gépész a másvilágról telegrafozott az illető ujdondász uraknak. (Ugyan hát másról nem referált? Jó lenne ha megírná, hogy vannak ott abban a másvilágban? mert oda még az „Üstökös“ sem lát be. Szerk.)

Mekkora a csikó.

— Eredj pajtás nézd az a csikót ott a kocsmá előtt, tán jó lenne a sárgám mellé! — szolt a tisztartó irnokához. Az irnok megnézi a csikót s vis sza jövén jelenti, hogy : „nem lesz jó sárga mellé, mert még akkora sincs mint én!

Jelenet a mely gyakran előfordul a nagy világban.

Hitelező. Kérem urasága, ideje volná ám már hogy a pénzemet megadná; régóta biztat már, de már nem hagyom magamat tovább bolonddá tenni.

Adós. Micsoda szemtelenség az! most azonnal hordja el magát, különben kidobatom az inas által.

H. No szép! hát ez a köszönet.

A. Ugy kell! miért kölcsönöz; az mind csaló a ki pénzt kölcsönöz ki, mert nyerekedni akar! — Ha nem volna hitelező, adós sem volna a világon!

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Borkorcsolyák.

= *Falusi ember* (olvassa a szinlapot) „Egy pohár viz?” — (Kérdez egy mellette álló urat). Ugyan mit értsen az ember ez alatt?

Pesti. Hát ezt adják a színházban.

F. S mennyit fizet az ember.

P. Ha a karzatra felmegy, 20 krt.

F. Ád a . . . nem bolondultam meg hogy itt 20 krajczárt adjak egy pohár vizért; hisz otthon 2 itcze jó vörös bort iszom érte az Illés gazdánál!

= Azt mondják hogy Napoleon herczeg reggel vacsorál, délben reggeliz s éjjélkor uzsonnáz; — a senatusban biztatják hogy térjen át a napi rendre, de hasztalan; már megrögzött benne a rendetlenség

= Napoleon nyilatkozott valaki előtt, hogy örömet segítene a lengyeleknek, ha a csapatoknak egy része Mexicoban nem volna alkalmazva. Lengyelország tehát e szerint Mexicoban vész el; — de különös volna ha még utoljára Muszkaország, mely sokkal nagyobb Mexicónál, Lengyelországban veszne el.

Helyreigazítás.

Egy puztai fiatal ember S. barátjának levelet irt, melyben a többi közt ez is olvasható volt „a d—i bálban nemde te is megfox jelenni“ sat.

S. ily helyesirási hibát el nem nézhetvén, ily formán dorgálta meg fiatal barátját: „Szégyen magyar ember létedre a magyar nyelvet annyira nem érteni, hogy magyar szó kiírásában x betűt használj; tanuld meg, hogyan kell helyesen magyarul írni, és máskor ne ird azt hogy fox, hanem megfogol jelenni.“

A gyaloghintó.

Nagy tél volt; fáztak a humanissimék a collegiomban s azon tanakodtak, mikép foghassanak egy kis tüzelőt. Eszébe jut egyikének, hogy a szomszéd árendás sövénykerítésén kívül düleszkedik egy gyaloghintó; ezt kellene elacquirálni. Dictum, factum! Rögtön neki gyürközik vagy hat amice s fölfogják a sövénytől elszakasztott hintót talpánál fogva, de

mivel kissé nehéz volt, pihenésül megállapodának, mire kinyílik ennek ajtaja s kilép belőle civilben öltözve az árendás, mondván:

— Jó estét khivánok az urfiaknak! khérem csak tessék elvinni a hintót, mert még én nem akharok a bibliai thüzes kemenczébe vetettek sorsára jutni.

Ekkor ezek neveltükben zsidót, hintót az utcza közepén hagyva, elkotródtak nyom nélkül.

Három darabot egy napon nem lehet.

X. Eljössz-e holnap színházba? Luciát adják.

Y. Elmegyek, de ki kell menni a tanyára, az előadásra majd itt leszek, jój ki velem, együtt majd bejövünk.

A. Eljössz-e ma a színházba? Dinohrát adják.

B. Elmegyek, szeretném látni, hogy játszik a kecske, most kimegyek Kőbányára, majd estére találkozunk.

X., Y., A., és B. elmentek a színházba megnézni „Luciát“ és „Dinohrát“ s ime látják „Márthát.“ X. kérdi A.-tól mért nem adják Luciát, hisz az volt hirdetve nagy betűkkel?

B. kérdi Y.-tól, mért nem adják Dinohrát, a lapon az volt reggel hirdetve. „Gyárfás“ azt állította, hogy Luciában a kecske, Dinohrában meg más valaki rekedt el, egyébiránt önök három darabot akarnának látni, no azt még se kívánhatják az intendanturától, hogy ennyire vigye dolgát.

Egy francia szónoknak a senatusban tartandó beszédéhez adott recept.

Meglehetősen mennyiségű vörös szín,

Sok francia dicsőség,

Egy kis kardesörtetés,

Határozatlan mennyiségű üres bomba és vak röppentyű.

Kigyót békát kiáltani a többire

Akár mennyi biztosítás — t. i. üres —

A kardot félig kirántani, de hamar visszalökni!

Imitt amott egy kis revolutiot — elejteni —

Az egészet szikrázó szemmel komolyan fenyegetődző sasorral s hadarázó karral melynek végén néha az ököl is látható legyen, jól össze kell keverni, hogy a sokszínűségéből physikai törvények szerint csak egy szín t. i. fehér, azaz semminemű szín legyen.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.



Oraculum. Ha így halad az arany lefelé, egy hét múlva ágója lesz a tíz krajczáros bankközé-
dülának.

— — Igazuk van az ujságíróknak. A nemzet azért építette a színházat, hogy a kezdő ujságírók ingyen járhasanak bele. De nemesak ujságírókból áll a nemzet! Hanem prókátorokból, doktorokból, piktorokból, szabókból, csizmadiákból és mágnásokból. Tehát a nemzet azt kívánja, hogy a kezdő prókátoroknak is ingyenjegy adassék, mert azok odabenn veszekedni tanulnak; a kezdő doktoroknak szintén ingyenjegy adassék, mert azok ott phrenológiát tanulnak; a kezdő piktoroknak detto, a kik odabenn festői csoportozatokat tanulmányoznak; a kezdő szabóknak hasonlóul, mert azok ott a divatokat studérozozzák; a kezdő mágnásoknak pedig ingyenpáholyok adassanak, hogy onnan a kezdő tánczosnékat tanulmányozzák. Így kívánja a nemzet. Csak a szegény jámbor kezdő csizmadia az, a ki tartozik a maga hetven krajczárját a haza oltárára lerakni, ha be akar menni, mert az nem tanulmányozhat odabenn semmit.

— — A héten két nagy temetés ment végbe: mely arról nevezetes, hogy a nagy halottakat *másodszer* is eltemették: egyik *III. Béla és felesége*; — másik pedig a jámbor *lengyel*.

— — Párisban egy oroslány megevett egy hires színészt, a ki kalitzkájába bement. (Ostoba komédiás! nem tudott neki elébb egy *ingyenjegyet* adni? akkor nem ette volna meg.)

— — Párizsban egy hires szónok beszédet tartott, melyet a császár azért dicsért meg, mert tökéletesen *kifejezi* azt, a mit ő gondol. Másutt meg azért dicsérik azt a beszédet, — hogy nem lehet belőle *megérteni* semmit.

— — Debreczenben is fognak már *légszeszszel* világítani. (Hát eddig mivel világítottak?) — Hát csak — *borszeszszel*.

— — Két dologra nem vállalkoznám mai nap semmi pénzért; — egyik, mind azon vezéri neveket, a mik a mostani lengyel forradalomban előjöttek, könyv nélkül megtanulni s mozdulataikat a mappán kimutogatni; másik pedig: a Független egy havi vezércikkeinek „tartalmát“ elmondani.

— — *Balázs* bandája Sz.-Pétervárra megy a muszka csárnak muzsikálni. (Csakhogy akadt lát már egy olyan Balázs is, a ki „szerencsés furulyás.“)

— — A francia császár ezer meg ezer folyományt kap mindenünnen országából. Ezek között vannak igen füresák. Egy asszony folyomodik hozzá hogy tiltsa meg a császár az ő korhely hitves társának éjfél után kinn maradni a kocsmában. (Ezt a folyományt itt is sokan aláírnák.) Egy gazdaember folyomodik hozzá, hogy neki a jégverésből támadt kárát térítse meg. — Egy pedig audienciát kér, csak azért, hogy megmutathassa a császárnak a negyedfél láb hosszúságu — szakállát; ígérve, hogy azt senkinek sem mutatja addig, a mig a császár nem látta, hanem a kabátjába gombolva viseli.

— — A németek nagyon haragusznak most azért, hogy valaki Göthére ráfogta, hogy az valaha tudományos értekezést irt a „bolhá“-rol. Hát ha Virgilius megénekelhette a „szúnyog“-ot, Aranianus a „poloskát“, — miért ne énekelhette volna meg Göthe a „bolhát“?

— — *Rotschild megbukott!* A **kanizsai** törvénytörés elrendelte a Rotschild-ház ellen a csődöt, s mindenét zár alá vette. (Hát az olasz kölcsönből már most mi lesz?!)

Milyen is az a mérég?

Gróf N. . . kalocsai érsek udvarában a huszárok meg az inasok nagyon rákaptak a finom szilvapálinkára, az udvarmester akárhova dugta, csak rátaláltak. Egyszer az a gondolata támadt az udvarmesternek, hogy a pálinkás palaczkra „mérég“ föliratu czédulát ragasszon!

— De már most ha megtalálják is, tudom nem isszák meg az ördögfattyak! gondolá az udvarmester.

Másnap reggel a palaczk megint üres volt. — De már most ráförmedt a huszárokra: „hogy mertétek azt a mérget meginni?“

— „Hát uram, csak tudni akartuk, hogy: hát milyen is az a mérég!?“